

under salg af produkter, der kunne bruges til fremstilling af våben og kunne bruges i forbindelse med Saddam Husseins oprustning, og derudover var der jo et økonomisk samkvem, der var en forudsætning for, at Saddam Hussein kunne forblive ved magten.

Derfor spørger jeg endnu en gang: Mener den danske regering ikke, at det er et problem, at man havde det her aktive samarbejde med Saddam Hussein indtil Kuwaitkrigen, hvor han blev et problem for olieforsyningerne? Og mener den danske regering ikke, at den her sag er noget, der kunne undersøges lidt mere grundigt i en eventuel undersøgelseskommission?

Kl. 15.50

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg kan ganske enkelt ikke føje mere til, hvad jeg allerede har sagt.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg bliver så nødt til at prøve at spørge på en lidt anden måde. Statsministeren og hans parti havde jo ansvar for regeringen fra 1982 til 1993, dvs. hele den periode, hvor Saddam Hussein gennemførte nogle af sine værste massakrer: angreb på Iran, angreb på halabjakurderne – hundredtusindvis af kurdere blev dræbt. Det var også der, mange af de massegrave, man finder nu, blev grundlagt.

Derfor er det selvfølgelig interessant at få at vide fra en statsminister, der i den grad kører sig op på det her spørgsmål, hvad den regering så rent faktisk gjorde, for at Danmark i hvert tilfælde ikke på nogen måde bidrog til Saddam Husseins regime.

Det er jo derfor, jeg vil spørge, om statsministeren kan garantere, at ingen dansk virksomhed har fået tilladelse til at eksportere noget materiel eller lignende til Irak, der kunne bruges til produktion af kemiske eller bakteriologiske våben.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har svaret, men jeg gentager det gerne: Jeg har ikke kendskab til, at Danmark skulle have eksporteret varer, der kunne bruges i produktion af kemiske eller biologiske våben.

Søren Søndergaard (EL):

Nej, men nu er det jo ikke altid, at manglende viden er en undskyldning. Statsministerens parti – og i øvrigt statsministeren personligt, som en overgang var minister i den regering – havde jo

et ansvar for at sikre, at der var en lovgivning, der forhindrede, at man i hvert fald i overensstemmelse med lovgivningen kunne eksportere varer, der blev brugt til kemiske og bakteriologiske våben.

Derfor må det jo være relativt simpelt at komme med en garanti. Jeg indrømmer, at statsministerens situation var en helt anden dengang end vores, vi stod bare ude på Slotspladsen og demonstrerede mod Saddam Hussein, men statsministeren havde mulighed for at gøre noget ved det konkret. Derfor er jeg da sikker på, at statsministeren selvfølgelig har fået indført en lovgivning, der gjorde, at man ikke på lovens grund kunne eksportere ting, der kunne bruges til kemiske og bakteriologiske våben. Hvis statsministeren har vist den rettidige omhu og levet op til sin forpligtelse, må det være utrolig let for statsministeren nu at sige: Jeg kan garantere, at der ikke på lovens grund er blevet eksporteret nogen varer til Irak, som kan bruges til at udvikle bakteriologiske og kemiske våben med. Kan statsministeren give denne garanti?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Statsministeren? ... Spørgsmålet er sluttet. Undskyld, hr. Ole Sohn har bedt om ordet.

Ole Sohn (SF):

Et eller andet sted kan jeg godt forstå, at statsministeren ikke kan svare på det, for virkeligheden var vel, at Irak set med den daværende regerings øjne i 1980'erne var et venligsindet land, som man ikke skulle kontrollere, men som man gerne måtte eksportere til, også gerne eksportere udstyr, uden at det blev kontrolleret. Derfor er det klart, at statsministeren ikke kan have kendskab til det, i og med at man slet ikke kontrollerede det.

Men når man skal se i bagklogskabens ulideligt klare skær, kunne det så ikke være interessant for regeringen nu at prøve at undersøge, hvilke fejl der blev begået af den daværende danske regering, for at undgå, at det kan ske i fremtiden?

For det er jo en kendsgerning, at det var den vestlige verden, der opbyggede den enorme hær. De produktionsapparater, som kunne fremstille masseødelæggelsesvåben i Irak, blev leveret af vestlige lande.

Af hensyn til at kunne blive klogere og undgå gentagelser, hvilket jeg kan forstå at statsministeren er meget indstillet på, altså at man ikke fremover kan fremstille masseødelæggelsesvå-